

ligst, at det aldrig bliver nødvendigt at anvende denne Ret, men jeg vilde dog ikke kunne erkjende, at det skulde være en ligefrem Formsig; jeg troer, at Regjeringen dog virkelig burde have Mod til at bruge sin Ret, naar den efter nøie Overveelse af Sagen fandt, at der var Anledning dertil. Det Bedste er naturligtvis, at Valgene skee saaledes, at der slet ikke bliver reist Spørgsmaal om at gjøre Indsigelse og dersom det i 100 Aar gaaer paa den Maade, vil jo ethvert Spørgsmaal om Stadfæstelse falde bort. De øvrige Enkeltheder, der ere bragte paa Bane, egne sig meer til at omhandles ved en senere Behandling end til en bestemt Udtalelse fra min Side idag.

B. Christensen: Det forholder sig vistnok ganske rigtigt, som den ærede Minister har sagt, at vi befinde os paa forskjellige Standpunkter og at vi derfor maae komme til forskjellige Resultater. Ligesom han af den Grund ikke vilde dvæle længe ved de af mig berørte Punkter, saaledes skal jeg ogsaa udtale mig ganske kort; jeg skal indskrænke mig til at sige, at det forsaavidt paa den ærede Ministers Vegne glæder mig at høre, at Ministeren har troet at kunne fyldestgjøre det Tilfagn, Grundloven har givet om communal Frihed, ved dette Lovudkast. Det er min Overbeviisning, at dette er langt fra at være steet fyldest. Det var med fuld Overbeviisning, at jeg før udtalte det Par Ord, jeg da fremkom med. Dette samme Par Ord er bleven taget fat paa med sædvanlig Talent og Varme af min ærede Nabo (Lehmann); — nu vel, jeg er i alle Maader til hans Tjeneste; men jeg vil dog tillade mig at reservere mig for et Par Tilfælde, og jeg vil da begynde med det, han anførte med Hensyn til Decisionens Henviisning til Domstolene, og da erklære, at jeg ikke troer at have givet grundet Anledning til den Misforstaaelse, som ligger i, hvad han i saa Henseende har tillagt mig. Jeg har blot villet gjøre opmærksom paa, at saa tvivlsomt det i alle Tilfælde vil være, om det er et rigtigt Princip, her er fulgt, saa vilde det under disse Forhold være temmelig vist, at Communen vilde være ilde tjent med den Recours, der her antydes. Det vil imidlertid tage mig for

lang Tid at udvikle det videre, og jeg skal derfor ikke opholde mig herved; men jeg skal i saa Henseende kun bemærke, at det blot var en Antydning; det var aldeles ikke min Mening, at der skulde lægges videre Vægt derpaa. Væsentligere var derimod den anden Betænkelse, som jeg — og, saavide jeg forstod min ærede Nabo, ogsaa han — nærede med Hensyn til Magistratens Valg paa Tid. Jeg maa tilstaae, at det her er gaaet mig som saa ofte i Livet, at jeg er bleven skuffet; det forekommer mig af hans Dyringer, da han andengang omtalte dette Punkt, at jeg maa nedstemme mine Forhaabninger i saa Henseende. Men hvad der er Hovedpunktet i Sagen — jeg maa tilstaae, at jeg sjældent har hørt endogsaa dette Medlem saaledes at kjøre omkring med mine Ord uden at tagtage det, man skylder en Modstander, hvis mine Ord ellers ikke have været ganske uheldigt valgte. Jeg har ikke givet ham Anledning til at lægge det i mine Ord, som han anførte; tværtimod, mit Foredrag har maattet give Anledning til at antage, at jeg ret vel vidste at skjelne mellem de Krav, Staten havde som Stat, og dem, som Communen havde som Commune; men jeg maa spørge ham, om det da deraf, at Staten efter vore Forhold kan ønske mere eller mindre vigtige Tjenester udførte gennem Communen, om deraf da med logisk-politisk Nødvendighed skal følge, at ingen Anden i Communen skulde kunne udføre disse Tjenester end netop H. Excellence Overpræsidenten. (Lehmann: han er Statens Embedsmand). Mæget rigtigt, det er han; men jeg tillader mig dog fuldstændigt at nære Tvivl om — med al Anerkjendelse af, hvor folkelig forresten min ærede Nabo sidder i Amtsrådet, hvor han tillige er Statens Embedsmand — at det desuagtet er saa gavnligt for Udviklingen af den communale Borgeraad og Udviklingen af den borgerlige Virksomhed i Communens Forvaltning, at en Statens Embedsmand, selv om denne Statens Embedsmand var min ærede Nabo, ikke var valgt paa Tid. Det er desuden noget aldeles Anomalt, at en Mand skal saa at sige altid gaae ud fra: „Jeg er overbevist om, at jeg, naar jeg sidder i Communalbestyrelsen, vil fortrinsvis være en Folkets Mand“. Det er en